

Veranderingen.

Zoals de meesten van jullie wel weten ben ik niet van de feestjes, maar als je door een oud-collega wordt uitgenodigd bij z'n pensionering dan voel je je toch vereerd.

Vanmiddag was het zover en ik had besloten om maar weer met de trein te gaan, want de wegen rond Amsterdam zitten bijna dagelijks vol om een uur of vijf.

Dus kaartje gepind, de trein in en je ogen uitkijken.

Ogen uitkijken?

Ja, als je het reizen van vijftien jaar geleden vergelijkt met nu dan is er heel veel veranderd. Het materieel, het geluid, de mensen.

De mensen?

Ja, je ziet nauwelijks nog mensen met elkaar praten, behalve tegen hun geplastificeerde bastognekoek met dito touwtje dat in het oor uitkomt.

En als je dan op Amsterdam-CS uitstapt is ook vanalles veranderd. Waar je vroeger door griezelig donkere gangen kon lopen zie je tegenwoordig mooi betegelde corridors die als in- en uitgang dienen voor restaurants met uitzicht op het IJ.

De overkapping van de sporen stopte vroeger bij spoor 15 en nu pas bij het IJ, zodat je langs de IJ-boulevard droog kunt lopen, fietsen of scooteren.

De gemeentepont vaart op de seconde nauwkeurig in een frequentie waar we vroeger nog niet van durfden dromen. Die frequentie is wel nodig ook,

want de pont is gewoon vol. Alle nationaliteiten zie en hoor je.

Aan de overkant stiefelde ik meteen naar het Tolhuis, want daar moest ik zijn. Dacht ik.

Ik zag wel enkele oudgedienden, maar niet de club waar ik in zat en dacht: ze zullen zo wel komen.

Ik liep in de richting van de tapkast en werd op mijn schouder getikt door een tot Nederlander genaturaliseerde Vietnamees, die meer dan twintig jaar geleden als bootvluchteling in Europa is beland; sprak geen Engels, heeft op een Nederlandse school gezeten, de taal geleerd en uiteindelijk een HBO diploma gehaald. Toen dus al.

Hij vertelde dat ik in de verkeerde ruimte zat en dus kwam ik in ons oude bedrijfsrestaurant terecht waar ik in een zaal de bekende gezichten zag die ik verwachtte.

Leuke korte toespraken en weer heel wat oude bekenden gezien.

De vrouwelijke collega's blijven toch het leukst en zeker als ze op je af komen lopen, zodat je nog wat met elkaar kunt uitwisselen.

Op de terugweg kwam ik weer via een nu extra volle pont en eigenlijk alleen maar jonge mensen.

Wij wonen zelf in een plaats van 8 vierkante km met zo'n 35 duizend mensen en ervaren dat vaak als een mierenhoop, maar als je daar dan tussen de uitlaatgassen een weg zoekt naar de overkant valt het hier nog wel mee.

Enfin, het was weer leuk om het allemaal mee te

maken. Amsterdam bruist.

=====

Terug van een paar uurtjes Amsterdam
(Even een collega uitzwaaien die met pensioen
ging)

Zo'n 15 jaar heb ik geen gebruik gemaakt van het
openbaar vervoer, maar naar Amsterdam in de
spits met het risico dat je daar je wagen niet
kwijt kunt deed me besluiten om toch maar weer
eens met de trein te gaan.

Natuurlijk had ik de beelden wel gezien en alle
perikelen op het spoor van Netelenbos tot
Mansveld, maar als je het dan weer eens opsnuift
kijk je toch wel even vreemd.

Mijn trein zou vertrekken om 16:10 vanaf
Bussum-Zuid. Om 15:50 vertrok ik richting het
grote parkeerterrein. Aangekomen bleek dat er al
zo'n 300 auto's stonden, maar uiteindelijk vond
ik nog een plekje waarvan ik hoopte dat ik geen
schade zou hebben bij terugkomst.

Stukje lopen en een kaartje gekocht in een
moderne terminal met touchscreen. Meteen maar
een retour voor 9.40 + 1 euro
administratiekosten. Even het kaartje tegen de
incheckpaal en vertrekken maar.

De trein, een sprinter, kwam precies op tijd en
was heel comfortabel zo te zien, maar wel
behoorlijk bezet. Ik kon kiezen uit een plaatsje

naast een chaggerijnige man van een jaar of 70 of naast een turks uitziend meisje van een jaar of 20 tegenover 2 donkere jonge mannen waarvan er 1 zo maar een Syriër zou kunnen zijn.

Het meisje naast me zat in het arabisch te bellen tot en met Amsterdam CS, maar het stoorde me niet want het ging op een mooie gedempte toon en ik kon er geen woord van verstaan.

Daarentegen kwam er te Naarden-Bussum een donker meisje binnen met een beugel, ingeburgerd, dat wel, want ze sprak accentloos Nederlands tegen een draadje dat tegen haar borst hing.

Aan de grammatica kon ik horen dat ze vermoedelijk Marokkaanse roots had, maar ze was onverstoorbaar aan het praten tegen dat draadje over zwangere vriendinnen, die dominante vrienden hadden, over wel of geen gedwongen huwelijken, over van alles en nog wat. Ook dat stoorde me niet, want ze was niet echt luidruchtig, maar het verbaasde me wel dat ze zo in het openbaar intieme onderwerpen deelde met ons (een zestal personen)

Het weer was prachtig, rustig met een aangename temperatuur. Het verkeer parallel aan het spoor op de snelweg A1 sukkelde richting Amersfoort en richting Amsterdam ging het een stuk sneller.

Tussen Diemen en Amsterdam-Muiderpoort is een nieuw station gebouwd waar het een drukte van belang was: Amsterdam-Science park.

Waar ik vroeger in de Watergraafsmeer treinen zag rangeren stonden nu allemaal gebouwen. Dat geldt ook voor de zuidoever van het IJ waar de ene na de andere betonkolos wordt gebouwd of

verbouwd.

De stad bruist als nooit te voren. Het Centraal Station heeft een Extreme Makeover doorgemaakt. Waar je vroeger door duistere gangen liep onder spoor 15 is nu een hyper modern restaurant gevestigd. De hele De Ruyterkade heeft een metamorfose ondergaan.

Aangekomen bij de pont heb ik het nog nooit zo druk gezien. Om de 5 minuten vertrekt er één naar de overkant en bomvol. De overkant aan de Buiksloterweg was ook onherkenbaar door alle veranderingen, maar het Tolhuis waar ik moest zijn stond nog op dezelfde plek met de bekende contouren, maar voor ik naar binnen ging keek ik nog even naar de donkergrijze toren waar ik menig uurtje heb doorgebracht met cursussen, lezingen enz. Nu helemaal gestript en voorzien van een extra verdieping voor een restaurant met uitzicht over stad en land. Eten op 80 m hoogte is weer eens iets anders.

Binnengekomen in het Tolhuis was het een grote reunie. Een waaier van gezelligheid en ik houd niet van feestjes; kun je nagaan. Veel oude bekenden gezien, hand gedrukt en gesproken. Leuke speeches aangehoord en toen maar weer op naar huis.

De auto stond heel zielig alleen terwijl er nog maar een derde van de auto's weg was....